

Ακούγεται η λέξη θάνατος, και η καρδιά όλων σπαρταράει από το φόβο

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιωάννης Χρυσόστομος](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο νεκρός, κι αν δεν βλέπει τον εαυτό του, βλέπει όμως εκείνους που πέθαναν πιο μπροστά να γίνονται σκόνη, και διδάσκεται πολλά. Για κοίτα πόσο μαζεμένοι και συγκρατημένοι είναι μπροστά στους νεκρούς ακόμα και οι πιο περήφανοι, ακόμα και οι πιο απόκοτοι άνθρωποι!

Ακούγεται η λέξη “θάνατος”, και η καρδιά όλων σπαρταράει από το φόβο. Και φιλοσοφούμε γύρω από τους τάφους και σκεφτόμαστε που καταλήγουμε και φλυαρούμε για τη ματαιότητα των εγκοσμίων, αλλά, μόλις απομακρυνθούμε, ξεχνάμε την ευτέλειά μας.

Να, για παράδειγμα, όταν βρεθεί κανείς στην κηδεία ενός φίλου του, γυρίζει στο διπλανό του και του λέει λόγια σαν και τούτα:

“Αλήθεια, πόσο ταλαίπωροι είμαστε! Πόσο ασήμαντη είναι η ζωή μας! Τί γινόμαστε, άραγε, μετά το θάνατο; Αυτό πρέπει να σκεφτόμαστε και να μην κακολογούμε, να μην αδικούμε, να μη μνησικακούμε...”.

Φαίνεται να μιλάει με τόση ειλικρίνεια, ώστε, καθώς τον ακούς, δεν αμφιβάλλεις ότι την ίδια κιόλας στιγμή θ’ απαρνηθεί ολότελα την κακία του και θ’ αρχίσει να ζει ενάρετα.

Μα, αλίμονο, μετά την κηδεία θα ξεχάσει και το φόβο του και τα λόγια του, και θα συνεχίσει να ζει στην αμαρτία, όπως πρώτα.

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr